

23 September 2025, New York

Secretary-General's remarks to the Security Council on the Middle East [bilingual as delivered; scroll down for all-English, all-French, Arabic and Hebrew]

We are confronting one of the darkest chapters of the Israeli-Palestinian conflict.

Nearly two years after the horrific Hamas terror attacks of 7 October and the devastating Israeli military response that followed, the violence has only deepened across the Occupied Palestinian Territory – with grave threats to regional and global peace and security.

The Israeli military onslaught in Gaza City is compounding an already catastrophic humanitarian crisis.

Countless Palestinian civilians and the remaining hostages are trapped under relentless bombardment and deprived of food, water, electricity, and medicine.

Famine is a reality – with the population constantly forced to move and being starved.

To call this situation untenable and morally and legally indefensible does not begin to capture the scale of human suffering.

I have repeatedly appealed for an immediate permanent ceasefire; the immediate, unconditional release of all hostages; and immediate, unconditional and unhindered humanitarian access.

UN resolutions continue to be ignored. International humanitarian law violated. Impunity prevails. And our collective credibility is being undermined.

The violence is spreading from Gaza into the Occupied West Bank, and beyond, including several countries in the region – and recently even Qatar.

Efforts to secure a ceasefire and hostage release deal – led by Qatar, Egypt, and the United States – suffered a serious blow on 9 September.

The Israeli attack was not only a violation of Qatar's sovereignty and territorial integrity – it also threatened the very norms and mechanisms we rely on for diplomacy and conflict resolution.

Excellencies,

The viability of a two-State solution is steadily eroding, now reaching its most critical level in more than a generation.

Relentless settlement expansion. De facto annexation. Forced displacement.

Cycles of deadly violence – including by extremist settlers – have entrenched an unlawful Israeli occupation and pushed us perilously close to a point of no return.

Israel's recent approval of settlement construction in the E1 area is especially alarming.

If implemented, it would sever the Occupied West Bank – destroying the territorial contiguity of a Palestinian State.

Israeli settlements are not just a political issue – they are a flagrant violation of international law.

At the same time, the Palestinian Authority is facing an existential crisis.

Fiscal, political, and institutional pressures are undermining its ability to function.

Israel's withholding of clearance revenues, the suffocation of the Palestinian economy, and a sharp decline in donor aid have left the Palestinian Authority unable to pay salaries or deliver basic services.

Urgent international support — financial and political — is needed to stabilize the Palestinian Authority and preserve its viability as a partner for peace.

And yet, amid the darkness, a glimmer of hope emerged yesterday with the resumption of the High-Level International Conference on a Two-State Solution.

I commend France and Saudi Arabia for co-chairing this important meeting – and for helping to reignite political momentum.

I welcome the recognition of Palestinian statehood by many more countries, including permanent members of the Council, France and the United Kingdom.

This is the clearest path to a two-State solution – Israel and an independent, sovereign, democratic, viable and contiguous State of Palestine – living side by side in peace and security, on the pre-1967 lines, with Jerusalem as the capital of both States, based on international law and UN resolutions.

We must seize this momentum.

The so-called “day after” in Gaza must be anchored in international law, reject any form of ethnic cleansing, and have a clear political horizon toward a viable two-State solution.

And as I said to the General Assembly this morning, we must urgently reverse the dangerous trends on the ground.

Relentless settler expansion and violence, and the looming threat of annexation must stop.

The calls of the International Court of Justice must be heeded – including for Israel to immediately cease settlement activities and end its unlawful presence in the Occupied Palestinian Territory.

The illegal occupation must end.

And we must support Palestinian institutions — politically and financially — to carry out essential reforms and ensure fiscal stability.

Excellences,

On ne bâtira jamais une paix juste et durable en ajoutant de la violence à la violence.

La paix exige un engagement collectif – en faveur de la diplomatie, du droit international, et de la dignité de chaque être humain.

Il incombe au Conseil de Sécurité de prendre les mesures nécessaires.

Et il incombe à chaque membre de ce Conseil d’assumer ses responsabilités.

Ne laissons pas cette mince occasion nous échapper.

Je vous remercie.

[all-English]

We are confronting one of the darkest chapters of the Israeli-Palestinian conflict.

Nearly two years after the horrific Hamas terror attacks of 7 October and the devastating Israeli military response that followed, the violence has only deepened across the Occupied Palestinian Territory – with grave threats to regional and global peace and security.

The Israeli military onslaught in Gaza City is compounding an already catastrophic humanitarian crisis.

Countless Palestinian civilians and the remaining hostages are trapped under relentless bombardment and deprived of food, water, electricity, and medicine.

Famine is a reality – with the population constantly forced to move and being starved.

To call this situation untenable and morally and legally indefensible does not begin to capture the scale of human suffering.

I have repeatedly appealed for an immediate permanent ceasefire; the immediate, unconditional release of all hostages; and immediate, unconditional and unhindered humanitarian access.

UN resolutions continue to be ignored. International humanitarian law violated. Impunity prevails. And our collective credibility is being undermined.

The violence is spreading from Gaza into the Occupied West Bank, and beyond, including several countries in the region – and recently even Qatar.

Efforts to secure a ceasefire and hostage release deal – led by Qatar, Egypt, and the United States – suffered a serious blow on 9 September.

The Israeli attack was not only a violation of Qatar's sovereignty and territorial integrity – it also threatened the very norms and mechanisms we rely on for diplomacy and conflict resolution.

Excellencies,

The viability of a two-State solution is steadily eroding, now reaching its most critical level in more than a generation.

Relentless settlement expansion. De facto annexation. Forced displacement.

Cycles of deadly violence – including by extremist settlers – have entrenched an unlawful Israeli occupation and pushed us perilously close to a point of no return.

Israel's recent approval of settlement construction in the E1 area is especially alarming.

If implemented, it would sever the Occupied West Bank – destroying the territorial contiguity of a Palestinian State.

Israeli settlements are not just a political issue – they are a flagrant violation of international law.

At the same time, the Palestinian Authority is facing an existential crisis.

Fiscal, political, and institutional pressures are undermining its ability to function.

Israel's withholding of clearance revenues, the suffocation of the Palestinian economy, and a sharp decline in donor aid have left the Palestinian Authority unable to pay salaries or deliver basic services.

Urgent international support — financial and political — is needed to stabilize the Palestinian Authority and preserve its viability as a partner for peace.

And yet, amid the darkness, a glimmer of hope emerged yesterday with the resumption of the High-Level International Conference on a Two-State Solution.

I commend France and Saudi Arabia for co-chairing this important meeting – and for helping to reignite political momentum.

I welcome the recognition of Palestinian statehood by many more countries, including permanent members of the Council, France and the United Kingdom.

This is the clearest path to a two-State solution – Israel and an independent, sovereign, democratic, viable and contiguous State of Palestine – living side by side in peace and security, on the pre-1967 lines, with Jerusalem as the capital of both States, based on international law and UN resolutions.

We must seize this momentum.

The so-called “day after” in Gaza must be anchored in international law, reject any form of ethnic cleansing, and have a clear political horizon toward a viable two-State solution.

And as I said to the General Assembly this morning, we must urgently reverse the dangerous trends on the ground.

Relentless settler expansion and violence, and the looming threat of annexation must stop.

The calls of the International Court of Justice must be heeded – including for Israel to immediately cease settlement activities and end its unlawful presence in the Occupied Palestinian Territory.

The illegal occupation must end.

And we must support Palestinian institutions — politically and financially — to carry out essential reforms and ensure fiscal stability.

Excellencies,

A just and lasting peace will never be built through more violence.

It demands a collective commitment – to diplomacy, to international law, to the dignity of all people.

There are actions that the Security Council must take.

There are responsibilities each member of this Council must uphold.

We cannot let this fragile moment slip away.

Thank you.

[all-French]

Nous sommes confrontés à l'un des chapitres les plus sombres de l'histoire du conflit israélo-palestinien.

Près de deux ans après les horribles attaques terroristes du Hamas du 7 octobre et la dévastatrice riposte militaire israélienne qui s'en est suivie, la violence ne fait que s'intensifier dans le Territoire palestinien occupé, faisant peser de graves menaces contre la paix et la sécurité régionales et mondiales.

L'assaut militaire d'Israël à Gaza City exacerbe une crise humanitaire déjà catastrophique.

Un nombre incalculable de civils palestiniens tout comme les otages toujours retenus sont piégés sous un bombardement incessant, et privés de nourriture, d'eau, d'électricité et de médicaments.

La famine est une réalité – la population étant sans cesse contrainte de se déplacer et affamée.

Les qualificatifs d'intenable et moralement et juridiquement indéfendable ne suffisent pas à décrire l'ampleur de la souffrance humaine.

J'ai appelé à maintes reprises à un cessez-le-feu permanent et immédiat ; à la libération immédiate et sans condition de tous les otages ; à un accès humanitaire immédiat, inconditionnel et sans entrave.

Les résolutions de l'ONU continuent d'être balayées d'un revers de main. Le droit international humanitaire est bafoué. L'impunité domine. Et notre crédibilité collective est sapée.

La violence se propage – de Gaza à la Cisjordanie occupée, et au-delà, touchant plusieurs pays de la région – et, récemment, même le Qatar.

Les efforts déployés par le Qatar, l'Égypte et les États-Unis pour parvenir à un cessez-le-feu et à un accord sur la libération des otages ont essuyé un sérieux revers le 9 septembre.

L'attaque israélienne a constitué non seulement une violation de la souveraineté et de l'intégrité territoriale du Qatar – mais aussi une menace pour les normes et les mécanismes mêmes sur lesquels reposent la diplomatie et le règlement des conflits.

Excellences,

La viabilité de la solution à deux États s'érode inexorablement, atteignant aujourd'hui son niveau le plus critique depuis plus d'une génération.

L'expansion incessante de la colonisation. L'annexion de facto. Les déplacements forcés.

Des cycles de violence meurtrière – notamment de la part de colons extrémistes – enracent une occupation israélienne illégale et nous rapprochent dangereusement d'un point de non-retour.

L'approbation récente par Israël de la construction de colonies dans la zone E1 est particulièrement alarmante.

Si elle est mise en œuvre, elle scinderait la Cisjordanie occupée – détruisant la contiguïté territoriale d'un État palestinien.

Les colonies israéliennes ne sont pas seulement une question politique – elles constituent une violation flagrante du droit international.

Dans le même temps, l'Autorité palestinienne traverse une crise existentielle.

Les pressions budgétaires, politiques et institutionnelles l'empêchent de fonctionner correctement.

La rétention par Israël des recettes fiscales et douanières, l'asphyxie de l'économie palestinienne et la forte baisse de l'aide des donateurs empêchent l'Autorité palestinienne de verser des salaires ou de fournir des services essentiels.

Il est urgent d'apporter un appui international – financier et politique – pour stabiliser la situation de l'Autorité palestinienne et préserver sa viabilité en tant que partenaire pour la paix.

Pourtant, au milieu des ténèbres, une lueur d'espoir est née hier grâce à la reprise de la Conférence internationale de haut niveau sur la solution des deux États.

Je félicite la France et l'Arabie saoudite d'avoir coprésidé cette réunion importante et d'avoir contribué à relancer la dynamique politique.

Je salue la reconnaissance de l'État de Palestine par un nombre croissant de pays, dont des membres permanents du Conseil de sécurité, la France et le Royaume-Uni.

C'est le chemin le plus sûr vers une solution des deux États – Israël et un État de Palestine indépendant, souverain, démocratique, viable et contigu – vivant côte à côte en paix et en sécurité, sur la base des lignes d'avant 1967, avec Jérusalem pour capitale des deux États, conformément au droit international et aux résolutions de l'ONU.

Nous devons saisir cet élan.

Ce que l'on appelle « le jour d'après » à Gaza doit être ancré dans le droit international, rejeter toute forme de nettoyage ethnique, et tracer un horizon politique clair vers une solution viable à deux États.

Et comme je l'ai dit ce matin à l'Assemblée générale, il nous faut de toute urgence inverser les tendances dangereuses à l'œuvre sur le terrain.

L'expansion incessante des colonies et la violence des colons, ainsi que la menace imminente d'annexion, doivent cesser.

Les appels de la Cour internationale de Justice doivent être entendus – y compris celui demandant à Israël de cesser immédiatement les activités de colonisation et de mettre fin à sa présence illégale dans le Territoire palestinien occupé.

L'occupation illicite doit cesser.

Et il nous faut soutenir les institutions palestiniennes – sur les plans politique et financier – afin d'assurer la stabilité budgétaire et leur permettre de mener les réformes nécessaires.

Excellences,

On ne bâtira jamais une paix juste et durable en ajoutant de la violence à la violence.

La paix exige un engagement collectif – en faveur de la diplomatie, du droit international, et de la dignité de chaque être humain.

Il incombe au Conseil de Sécurité de prendre les mesures nécessaires.

Et il incombe à chaque membre de ce Conseil d'assumer ses responsabilités.

Ne laissons pas cette mince occasion nous échapper.

Je vous remercie.

السيد الرئيس (جمهورية كوريا)،
أصحاب الفخامة والمعالي والسعادة،

إننا نواجه اليوم أحد أهلك فصول الصراع الإسرائيلي - الفلسطيني.

فبعد انصرام ما يقرب من عامين على الهجمات الإرهابية المروعة التي ارتكبتها حماس في 7 تشرين الأول/أكتوبر وعلى الهجوم العسكري المدمر الذي شنته إسرائيل في إثرها، لم يزد العنف إلا تفاقمًا في أنحاء الأرض الفلسطينية المحتلة قاطبة بما ينطوي عليه ذلك من أخطار جسيمة تتهدد السلام والأمن في المنطقة والعالم.

فالهجوم العسكري الإسرائيلي الكاسح على مدينة غزة يضاعف من حدة الأزمة الإنسانية الكارثية أصلاً.

وثمة عدد لا يُحصى من المدنيين الفلسطينيين والرهائن المتبقين المحاصرين تحت عمليات القصف التي لا تتوقف

والمحرومين من الغذاء والماء والكهرباء والدواء.

لقد أصبحت المجاعة حقيقة واقعة - حيث يُكره السكان على النزوح باستمرار ويُجوعون. إننا حتى لو وصفنا هذا الوضع بكونه وضعاً غير مقبول ولا يمكن الدفاع عنه أخلاقياً أو سياسياً لن نعبر تعبيراً وافياً بحيط بهول المعاناة الإنسانية.

لقد وجهتُ مرارا وتكرارا نداءات من أجل الوقف الفوري والدائم لإطلاق النار؛ والإفراج الفوري وغير المشروط عن جميع الرهائن؛ وإفساح المجال أمام إيصال المساعدات الإنسانية فورا، بلا شروط ولا عراقيل.

إن تجاهل قرارات الأمم المتحدة يستمر، وأحكام القانون الدولي الإنساني تُنتهك، والإفلات من العقاب يسود. ومصداقيتنا الجماعية تتلاشى.

وتمتد أعمال العنف من غزة لتنتشر في الضفة الغربية المحتلة وخارجها، بما في ذلك في عدة بلدان في المنطقة وفي دولة قطر في العهد القريب.

وقد تعرضت الجهود المبذولة لتأمين التوصل إلى اتفاق لوقف إطلاق النار والإفراج عن الرهائن - بقيادة قطر ومصر والولايات المتحدة - لضربة قوية في 9 أيلول/سبتمبر.

ذلك أن الهجوم الإسرائيلي لم ينتهك سيادة قطر وسلامة أراضيها وحسب، وإنما هدد أيضا المعايير والآليات التي نعتمد عليها في العمل الدبلوماسي وتسوية النزاعات.

أصحاب الفخامة والمعالي والسعادة،
إن إمكانية تحقيق حل الدولتين آخذة في التلاشي باطراد وقد بلغت الآن أدنى مستوياتها منذ عقود. ومن مظاهر ذلك استمرار توسع المستوطنات، وضم الأراضي بحكم الواقع، والتهمجير القسري. وأدت دوامات العنف القاتل - بما في ذلك على أيدي المستوطنين المتطرفين - إلى ترسيخ الاحتلال الإسرائيلي غير الشرعي ودفعتنا بشكل خطير إلى نقطة اللاعودة.

ومما يثير القلق بشكل خاص في هذا الصدد أن إسرائيل قد وافقت في الفترة الأخيرة على بناء المستوطنات في المنطقة

E1.

وإذا ما نُقِّد ذلك، فإنه سيؤدي إلى تقطيع أوصال الضفة الغربية المحتلة فيقضي على وحدة الأرض التي تقوم عليها الدولة الفلسطينية.

إن بناء المستوطنات الإسرائيلية في الأرض الفلسطينية المحتلة ليس قضية سياسية وحسب، وإنما هو انتهاك صارخ للقانون الدولي.

وفي الوقت نفسه، تواجه السلطة الفلسطينية أزمة وجودية. فالضغوط المالية والسياسية والمؤسسية تفوض قدرتها على أداء وظائفها. وقد أدى امتناع إسرائيل عن تحويل إيرادات المقاصة، وخنق الاقتصاد الفلسطيني، والانخفاض الحاد في مساعدات المانحين إلى عجز السلطة الفلسطينية عن دفع الرواتب أو تقديم الخدمات الأساسية.

ويتعين تقديم دعم دولي عاجل - مالي وسياسي - لتثبيت استقرار السلطة الفلسطينية والحفاظ على قدرتها على البقاء كشريك في جهود السلام.

على أنه في حُلْكة هذا الظلام الدامس قد برز أمس بصيص من الأمل بمناسبة استئناف المؤتمر الدولي رفيع المستوى بشأن تنفيذ حل الدولتين.

وأثني على فرنسا والمملكة العربية السعودية لاشتراكهما في رئاسة هذا الاجتماع المهم وإسهامهما في تحفيز الزخم السياسي.

وأرحب باعتراف العديد من البلدان الأخرى بالدولة الفلسطينية، ومنها الدولتان دائمتا العضوية في المجلس، فرنسا والمملكة المتحدة.

فهذا هو السبيل الأوضح صوب تحقيق حل الدولتين حلاً تقوم فيه بجوار إسرائيل دولة فلسطين المستقلة متمتعاً بالسيادة

والديمقراطية ومقومات البقاء ووحدة الأرض، وتعيش بمقتضاه الدولتان جنباً إلى جنب في سلام وأمن، على خطوط ما قبل عام 1967، وتكون مدينة القدس عاصمة لهما بكلتيهما، استناداً إلى القانون الدولي وقرارات الأمم المتحدة. ويجب علينا أن نغتتم الفرصة التي يتيحها هذا الزخم.

ويجب أن تكون الإجراءات التي يُطلق عليها "اليوم التالي" في غزة متجذرة في القانون الدولي، بحيث يُرفض في إطارها أي شكل من أشكال التطهير العرقي وتضع أفقا سياسيا واضحا صوب تحقيق حل الدولتين على نحو يضمن صلابته. وكما قلت أمام الجمعية العامة صباح هذا اليوم، يجب علينا أن نعكس مسار الأحداث الخطيرة الحاصلة على أرض الواقع وأن نعجل بذلك.

فيجب وضع حد لأعمال التوسع الاستيطاني والعنف التي لا هوادة فيها، وكذلك لخطر الضم الذي يلوح في الأفق. ويجب الاستجابة لدعوات محكمة العدل الدولية - بما في ذلك دعوة إسرائيل إلى الوقف الفوري للأنشطة الاستيطانية وإنهاء وجودها غير الشرعي في الأرض الفلسطينية المحتلة. ويجب إنهاء الاحتلال غير القانوني.

ويجب علينا أن ندعم المؤسسات الفلسطينية - سياسيا وماليا - لتنفيذ الإصلاحات الأساسية وضمان الاستقرار المالي.

أصحاب الفخامة والمعالي والسعادة،

إن إحلال السلام العادل والدائم لن يتحقق أبداً بواسطة المزيد من العنف. بل يقتضي التزاماً جماعياً بالعمل الدبلوماسي وبالقانون الدولي وتحقيق الكرامة للناس قاطبة.

ويجب على مجلس الأمن أن يتخذ ما يتعين من إجراءات.

ويجب على كل عضو من أعضاء مجلس الأمن أن يوفي بالمسؤوليات الواقعة على كاهله.

ولا ينبغي أن نترك هذه الفرصة الدقيقة تنفلت من بين أيدينا.

وشكراً لكم.

أدوني הנשיא (של רפובליקת קוריהא),

מכובדי,

אנו ניצבים מול אחד הפרקים האפלים ביותר בסכסוך הישראלי-פלסטיני.

כמעט שנתיים לאחר מתקפות הטרור הנוראות של חמאס ב-7 באוקטובר, והתגובה הצבאית ההרסנית של ישראל שבאה בעקבותיהן, האלימות רק העמיקה בשטחים הפלסטיני הכבושים -ויש איומים חמורים על השלום והביטחון האזורי והעולמי.

המבצע הצבאי הישראלי בעזה מחריף עוד יותר את המשבר ההומניטרי הקטסטרופלי.

אינספור אזרחים פלסטינים, והחטופים שנותרו, לכודים תחת הפצצות בלתי פוסקות ומקופחים ממזון, מים, חשמל ותרופות.

הרעב זה המציאות - כאשר האוכלוסייה נאלצת כל העת לנוע בזמן שהם מורעבים.

לכנות את המצב הזה "בלתי נסבל" ו"בלתי ניתן להצדקה מבחינה מוסרית ומשפטית" - המילים האלה לא משקפים את ממדי הסבל האנושי בעזה.

קראתי שוב ושוב להפסקת אש מיידית וקבועה; לשחרור המיידית ובלתי מותנה של כל החטופים ולגישה הומניטרית מיידית, בלתי מותנית וללא מגבלות.

מתעלמים מהחלטות האו"ם. הדין ההומניטרי הבין-לאומי נרמס. ההתנהלות הפטורה מעונשות נמשכת. והאמינות המשותפת שלנו נשחקת.

האלימות מתפשטת מעזה אל הגדה המערבית הכבושה ומעבר לה – כולל כמה מדינות באזור, ולפני זמן קצר אף קטאר.

המאמצים להשיג הסכם להפסקת אש ולשחרור בני ערובה – בהובלת קטאר, מצרים וארצות הברית – ספגו מכה קשה ב-9 בספטמבר.

המתקפה הישראלית לא הייתה רק הפרה של ריבונותה ושלמותה הטריטוריאלית של קטאר – היא גם מאיימת על הנורמות והמנגנונים שעליהם אנו מסתמכים לדיפלומטיה ולהסדר סכסוכים.

מכובדי,

האפשרות של פתרון שתי המדינות נשחקת בהתמדה – והגענו כעת לשלב הקריטי ביותר שהיה.

התרחבות ההתנחלויות הבלתי פוסקת. סיפוח דה-פקטו. עקירה בכפייה.

מעגלי האלימות הקטלניות – ובכלל זה מצד מתנחלים קיצוניים – הביססו של זה הכיבוש הישראלי הבלתי חוקי ודחפו אותנו באופן מסוכן אל סף נקודת אל-חזור.

אישור הבנייה הישראלית לאחרונה באזור E1 מדאיג במיוחד.

אם ימומש, הוא יקרע את הגדה המערבית הכבושה – ויהרוס את האפשרות של רצף הטריטוריאלי של מדינה פלסטינית.

ההתנחלויות הישראליות אינם רק סוגיה פוליטית – הן הפרה בוטה של המשפט הבין-לאומי.

במקביל, הרשות הפלסטינית ניצבת בפני משבר קיומי.

לחצים תקציביים, פוליטיים ומוסדיים מחלישים את יכולתה לתפקד.

עיכוב כספי המסים בידי ישראל, חנק הכלכלה הפלסטינית, וירידה חדה בסיוע התורמים הותירו את הרשות הפלסטינית ללא יכולת לשלם משכורות או לספק שירותים בסיסיים.

נדרשת תמיכה בין-לאומית דחופה – כלכלית ופוליטית – כדי לייצב את הרשות הפלסטינית ולשמור על חיוניותה כשותפה לשלום.

ובכל זאת, בתוך החושך, הבהב אתמול שביב של תקווה עם חידוש הוועידה הבין-לאומית רמת-העל לעניין פתרון שתי המדינות.

אני משבח את צרפת וערב הסעודית על כך שעמדו בראש הפגישה החשובה הזו – וסייעו להצית מחדש תנופה פוליטית.

אני מברך על הכרתן של מדינות נוספות רבות במדינת פלסטין, ובכלל זה של חברות קבועות במועצה – צרפת ובריטניה.

זהו הנתיב הברור ביותר לפתרון שתי המדינות – ישראל ומדינה פלסטינית עצמאית, ריבונית, דמוקרטית, בת־קיימא ועם רציפות טריטוריאלית – החיות זו לצד זו בשלום ובביטחון, על בסיס קווי 1967, כאשר ירושלים משמשת בירת שתי המדינות, בהתאם למשפט הבין־לאומי ולהחלטות האו"ם.

עלינו לנצל את המומנטום הזה.

ה"יום שאחרי" בעזה חייב להיות מעוגן במשפט בין־לאומי, דחייה של כל צורה של טיהור אתני, ולכלול אופק פוליטי ברור לעבר פתרון שתי המדינות לשתי עמים.

וכפי שאמרתי לעצרת הכללית הבוקר, עלינו להפוך בדחיפות את המגמה המסוכנות בשטח.

התרחבות ההתנחלויות הבלתי פוסקת והאלימות, כמו גם האיום הממשמש של סיפוח – חייבים להיפסק.

יש להישמע לקריאות בית הדין הבין־לאומי לצדק – ובכלל זה הדרישה מישראל להפסיק לאלתר את פעילות ההתנחלויות ולסיים את נוכחותה הבלתי חוקית בשטח הפלסטיני הכבוש. הכיבוש הבלתי חוקי חייב להסתיים.

ועלינו לתמוך במוסדות הפלסטיניים – פוליטית וכלכלית – כדי שיבצעו רפורמות חיוניות ויבטיחו יציבות תקציבית.

[Secretary-General's remarks to the Security Council - on the Middle East \[bilingual as delivered; scroll down for all-English, all-French, Arabic and Hebrew\] | United Nations Secretary-General](#)